

Per frydede sig ved at opfange de Blikke, som Herrerne sendte hende. Hendes Ansigtsudtryk var nu tilmed i Almindelighed grumme alvorligt, Brynene dystert sammentrukne — hvad der dog ikke betød noget men kun var hendes Maade at hævede sig paa i de fremmede Omgivelser. Hun vilde for alting ikke lade sig imponere. Hun tilsigtede med denne sin Mine at lade de gode Københavnere vide, at der ogsaa boede Folk i Kerteminde.

Hendes lidt vovede Forhold til Per var oprindelig et Udslag af den samme Frygt for at anses for et Guds Ord fra Landet. Men ogsaa her røbede hun bestandig ved enkelte Smaatræk sin indre Usikkerhed. Saaledes saa' hun aldrig paa ham, hvor tilsyneladende ubekymret hun ellers spaserede ved hans Side endog paa ensomme og halvmørke Veje. Per skæmtede undertiden med, at han endnu slet ikke vidste, hvilken Farve hendes Øjne egentlig havde. Og da vendte hun Ansigtet helt bort og gik en Stund og lod fornærmet.

Det faldt nu til al Ulykke ind med en Række ualmindelig smukke Sommeraftener, lyse, farvestraalende, højtidsfuldt stille, ret som skabte til at vække Kærlighedstrangen i to unge, fuldblodige Hjærter. Oftest lagde de i disse Dage deres Vej rundt omkring Søerne, i hvis blanke Flader Træer og Huse spejlede sig, mens Farvetonerne over